

***K ZIE ZO GERE MIJN DUIVENKOT**

Een volkse komedie in vier bedrijven

door

HUGO RENAERTS

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 03 366 44 00

E-mail: info@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **'K ZIE ZO GERE MIJN DUIVENKOT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **HUGO RENAERTS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2025/0220/039
ISBN 9789038518206

Copyright: © 2025 Toneelfonds J. Janssens bv

www.toneelfonds.be
info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Tekst- en datamining voor gebruik en training van kunstmatige intelligentie is uitdrukkelijk niet toegestaan. All rights reserved, including those for tekst- and datamining for AI training and similar technologies

UNISONO (S.A.B.A.M.)
Tweakerkenstraat 41-43
1000 Brussel
www.unisono.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes kunnen de opvoerrechten worden aangevraagd via de website van UNISONO.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal 11 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.unisono.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

PERSONAGES

(5à6 dames – 5à6 heren)

De familie Van Duyn:

ANDRE, ong. 50 jaar. Altijd gekleed in stofjas, pet en lange loshangende sjaal in de kleuren van een te kiezen voetbalploeg, afhankelijk waar gespeeld wordt (hier genoemd Stampers).

IRMA, zijn vrouw, ong. 50 jaar

MARTA, de dochter, ong. 18 jaar

STEVEN, de zoon, ong. 20 jaar

TANTE EMILIE, ong. 70 jaar, stevige vrouw

De familie Uytgebrijt:

FONS, de buurman, ong. 50 jaar. Stofjas, lange sjaal in de kleuren van een voetbalploeg, hier genoemd Sjotters.

EMMA, zijn vrouw, ong. 50 jaar

MIKE, de zoon, ong. 21 jaar

EVA, de dochter, ong. 20 jaar

De bezoekers:

AANNEMER, mijnheer Scharlaken, zakenman, ong. 50 jaar

GEMEENTESECRETARESSE, gemeentesecretaresse of secretaris, tussen de 40 en 50 jaar, kokette dame of heer.

DECOR

De huiskamer van de familie Van Duyn. Tafel, stoelen, fauteuill, teevee, radio, vaste telefoon, enkele schilderijen en een kader met diverse foto's van duiven. Langs een kant achterdeur, keuken, rest van het huis; langs de andere kant de voordeur.

EERSTE BEDRIJF

(Als aanvang kan bij een nog gesloten doek het lied 'Ik zit weer lekker op m'n Duivenkot' van Jan Petat gespeeld worden. Zie op You tube.)

(Als het doek op gaat zitten de families Van Duyn en Uytgebjijt aan tafel. Ze hebben hapjes gegeten en Irma heft het glas.)

IRMA: *(tot Marta)* Allee, ne gelukkige verjaardag, schatje.

IEDEREEN: *(klinkend naar Marta)* Gelukkige verjaardag... gefeliciteerd... proficiat... etc...

(Men hoort een hond blaffen.)

EMMA: Floris mist ons al.

MARTA: Hoe kom je op het idee om een hond Floris te noemen. Het is een naam die is afgeleid van Flora, de godin van de bloemen en de lente. Jullie Floris heeft toch weinig te maken met bloemen.

EVA: Oh, hij heeft er wél mee te maken. Om de week vertrappelt hij de viooltjes die ik heb geplant. Maar papa heeft beloofd om dat bloemenperkje te omheinen.

MIKE: Hoger dan nu, want hij springt er altijd over.

FONS: Als ik gereed ben met het vergroten van mijn duivenkot zal ik daar eens aan beginnen. Ze zit alweer op eieren.

MARTA: Ik wou voor mijn verjaardag eens een duif eten, maar papa werd woest toen ik dat voorstelde.

ANDRE: En met reden. Mijn duiven dienen niet om opgegeten te worden.

MARTA: Ook niet op mijne verjaardag?

ANDRE: Ge wordt maar ene keer in uw leven achttien jaar. Maar dat is geen reden om dwaze zottigheden uit te halen.

MARTA: Maar ik word maar één keer achttien jaar.

ANDRE: Maar daar kunnen die duiven toch niks aan doen.

IRMA: Nu is ze volwassen.

(Ze drinken.)

MARTA: Bedankt mama, dat was een geweldig feestje.

MIKE: En vanavond vieren we het onder de jongeren.

IRMA: Ja, dat zal er wel een beetje anders aan toe gaan.

ANDRE: Hopelijk zonder drugs.

EMMA: Ha ja, en geen seksorgie hoop ik.

FONS: Waarom? Wilt ge er anders bij zijn?

(Iedereen lacht.)

EMMA: *(tot Marta)* Allee, vanaf nu moogt ge uw goesting doen. Ge zijt volwassen.

IRMA: Hela, hela, ze woont nog altijd hier.

ANDRE: En hier zijn nog altijd regels.

STEVEN: *(lachend)* Ja, we hebben de reglementen moeten ondertekenen. Plechtig beloven dat we ze zullen naleven op straffe van van alles en nog wat.

MARTA: Maar de handtekening van een minderjarige is niet geldig.

FONS: Ze zeggen wel dat ge minder jarig zijt, maar hopelijk wordt ge nog meer jarig.

MARTA: Ik ben nu toch meerjarig?

FONS: Ik wou zeggen dat ge nog meer verjaardagen moet vieren. Dat ge nog meer... jarig moet zijn.

ANDRE: Verdomme Fons, dat is goed gevonden, kerel.

STEVEN: Dat doet me terug denken aan toen ik achttien werd.

IRMA: Dat is al drie jaar geleden... wat vliegt de tijd toch.

ANDRE: Ja, die vliegt rapper dan ons duiven, hé Fons.

FONS: Hela, hela, ons duiven zijn ook van de rapste, nietwaar?

ANDRE: Ja, we hebben al veel prijzen gewonnen. Mijn blauwe geschelpte... jongen...

FONS: En mijne witpen dan... ook ne rappe, hé.

EVA: *(tot Steven)* En ik ben ook al meerderjarig, nietwaar Steven?

STEVEN: Ja, schatje, wij zijn meerderjarig.

EMMA: En ze klappen al over trouwen.

ANDRE: Dat ze daar nog maar efkens mee wachten.

FONS: Ja, ge moet elkaar beter leren kennen.

MIKE: Op álle gebied.

IRMA: Ja, ge moet voorzichtig zijn.

STEVEN: Oh, maar wij zijn héél voorzichtig, nietwaar Eva?

EVA: Oh ja, we zien altijd goed eerst naar links en dan naar rechts voordat we de straat oversteken.

(Algemeen gelach.)

IRMA: Ge weet wel wat ik wil zeggen.

MARTA: En misschien eerst een tijdje samen gaan wonen voordat ge trouwt.

EMMA: Daar komen voden van, dat weet ge toch.

MARTA: *(gniffelt)* In een huishouden hebt ge altijd wel voden nodig. Om de grond op te nemen, om het stof af te doen, om...

EMMA: Jaja, ik heb het over andere voden. Stel u voor dat er ne kleine komt voordat ge getrouwd zijt.

MIKE: Ja, geen bloemkolen kopen voordat ge getrouwd zijt. Denk er aan.

MARTA: En 's nachts de deuren en vensters goed sluiten, dat er geen ooievaar kan binnen komen.

(Allemaal lachen.)

IRMA: Waar komt dat toch vandaan, dat ooievaars de baby's brengen?

FONS: Ik denk dat dat komt omdat het de grootste vogels zijn. Ge kunt aan de kinderen moeilijk gaan vertellen dat de baby's gebracht worden door een straatmus.

MIKE: Of door een vink.

(Weer allemaal lachen.)

MIKE: *(tot Marta)* Allee zeg, dan gaat ge nu naar de universiteit.

IRMA: Ja, ons Marta wil apothekeres worden.

MIKE: En dan gaat ge op kot?

ANDRE: Ik vind dat nogal een stom woord. Op kot. Dan denk ik altijd aan mijn duivenkot.

EMMA: Het is gewoon een uitdrukking. Wat moeten ze anders zeggen?

MARTA: *(heel beschaafd)* Oh, ik ga nu in een pension, met een lieve oude hospita. En met nog andere studenten...

MIKE: Maar er zijn ook lieve jonge mannelijke hospita's.

MARTA: *(plagend tot Mike)* Oh ja, zou ik dat geluk hebben?

MIKE: Als ge dat geluk hebt, dan kom ik u direct terughalen.

STEVEN: *(tot Mike)* Zijt maar gerust, jongen, ieder weekend komt ze naar huis en kunt ge ze zien. Is het niet, Marta?

MARTA: *(nog steeds plagend tot Mike)* Dat hangt er van af. Misschien blijf ik wel daar om te studeren. Bij die jonge lieve hospita. En er zullen nog wel jongens zijn die ook aan de universiteit studeren.

MIKE: Dan kom ik u zeker halen. Ge zoudt beter een echt vrouwelijk beroep kiezen. Verpleegster bijvoorbeeld.

IRMA: Zie eens aan, *(tot Marta)* ik geloof dat Mike u gaat missen, meisje.

MIKE: Als kleine kinderen speelden we altijd al samen.

EMMA: Ja, het waren twee handen op één buik.

ANDRE: Op wie z'n buik?

STEVEN: Jullie speelden toch geen doktertje?

MIKE: *(tot Marta)* Jaja, we hebben dikwijls doktertje gespeeld, nietwaar Marta?

(Even ongemakkelijke stilte.)

EMMA: Ah? Ja?

MIKE: Ja, ge kent dat toch, is het niet?

(Stilte. Ze bekijken elkaar.)

Wat is er? Hebben jullie als kind dan nooit doktertje gespeeld?

(Stilte. Ze bekijken elkaar.)

Wel, we zullen het eens voordoen. *(gaat naar Marta)*

(Iedereen kijkt ontzet – Mike tot Marta)

Kom, steek uw tong eens uit en zeg eens A.

(Iedereen gerustgesteld, lacht.)

FONS: Jaja, we kunnen het ons voorstellen.

STEVEN: Mike wil later dokter worden, zie ik. Maar ik niet. Iedereen die zijn tong zo naar mij uitsteekt... ik zou er niet tegen kunnen.

MIKE: Ik wil sportleraar worden. Atleten trainen.

ANDRE: Ha, dat is enorm. Dan kan hij ook ons duiven trainen, hé Fons.

FONS: Ik denk dat de Gust dat beter kan.

ANDRE: De Gust? Uwe kozijn? Die ons duiven altijd meeneemt?

FONS: Ja, den die! Die rijdt ieder weekend naar de Ardennen, naar zijn lief.

ANDRE: Gelukkig dat hij ons duiven wilt meenemen.

MIKE: En dat is training?

FONS: Ja. Hij laat ze ginder los en dan vliegen ze terug naar hier.

EVA: Hoe vinden die hun weg toch terug?

MIKE: Die hebben een ingebouwde gps, hahaha.

FONS: Ja, zo zoudt ge het kunnen noemen. Ze hebben iets dat hun altijd de juiste richting aanwijst. Maar wat? Dat hebben ze nog altijd niet kunnen ontdekken.

ANDRE: Al in de oudheid werden duiven gebruikt om berichtjes over te brengen. Die werden aan hun poot vastgebonden. Dat noemden ze postduiven.

STEVEN: En moesten ze daar een postzegel op plakken?

MARTA: In die tijd waren dat lakzegels.

MIKE: Maar ik ga alleen menselijke atleten trainen.

EMMA: Voor de marathon?

MARTA: Die vinden wél hun weg gemakkelijk terug. Die is aangeduid.

IRMA: Maar allee zeg, meer dan 40 kilometer lopen... ik moet er niet aan denken.

MIKE: 42 kilometer en 195 meter.

EVA: Maar waarom die zotte afstand? Waarom niet gewoon 40 kilometer?

MIKE: Dat is de afstand tussen Marathon en Athene. Een Griekse boodschapper zou van de stad Marathon naar Athene gelopen zijn om de Griekse overwinning op de Perzen aan te kondigen in de Slag bij Marathon.

IRMA: Waarom nam hij geen taxi? Te duur?

MIKE: We spreken over een tijd vóór onze jaartelling, madame.

EMMA: Meer dan 40 kilometer, ge moet er verdorie goesting voor hebben.

MIKE: En die kreeg geen medaille.

EMMA: Veertig kilometer! Dat is toch wel héél ver.

IRMA: En welke idioot heeft dat opgemeten? En dan nog 195 meter er bij. Die moet zot geweest zijn met zijn meetstok dat te gaan nameten onder die Griekse zon. Meter per meter. Hoeveel jaar zou hij daarover gedaan hebben?

FONS: Maar ons duiven vliegen veel verder.

ANDRE: En die zijn nog niet moe als ze aankomen.

FONS: De Gust neemt ze mee naar de Ardennen en laat ze daar los en hups... hier komen ze aan en ze zijn nog zo fris als.. zo fris als... (*denkt na*)

EVA: Als ne Coca Cola uit de ijskast.

(*Algemeen plezier.*)

FONS: Onze Mike wordt later trainer van ons voetbalploeg, van de Sjotters. Nietwaar Mike? Gij maakt er kampioenen van.

STEVEN: (*tot Eva*) En weet jij al wat ge gaat studeren, Eva?

EVA: Ik ga in ieder geval ook naar de universiteit. Maar wat... daar moet ik nog eens serieus over nadenken.

EMMA: Jamaar, universiteit kost geld.

IRMA: Ja, en papa en mama moeten het maar opbrengen.

EMMA: Het is toch voor hun toekomst.

IRMA: En daar doen we alles voor. We hebben er voor gespaard.

ANDRE: Ja, in plaats van de tram te nemen, liep ik er achter.

FONS: Dan hadt ge beter achter een taxi kunnen lopen, dan had ge meer gespaard.

(*Algemeen gelach.*)

EMMA: (*dromend*) Het moet toch plezant zijn als ge geld zat hebt.

ANDRE: Ja, we zouden ne keer het groot lot moeten winnen.

IRMA: Dat is wel moeilijk als ge nooit lotjes koopt.

FONS: Stel je eens voor: ge vindt ergens op straat een lotje. Ge neemt het mee uit curiositeit en ge wint een paar miljoen.

(*Allemaal even dromend starend.*)

IRMA: Of ge hebt ergens ter wereld een steenrijk familielid die sterft en ge krijgt van de notaris ineens bericht dat ge een paar miljoen geërfd hebt...

EMMA: Wij hebben nergens zo'n familielid. Gij ook niet, Fons?

FONS: Ik zou het niet weten. We hebben weinig familie.

EMMA: Maar we hebben goede burenen.

ANDRE: Dat is curieus. Jullie hebben goede burenen en wij ook. Het zijn ook nog goeie vrienden.

FONS: Voor het leven! (*heft het glas*)

(*Ze heffen allemaal het glas.*)

ANDRE: Op de goeie burenen!

FONS: Ik zeg altijd: een verre buur is beter dan een goede vriend... of het is omgekeerd misschien.

EMMA: Arm maar eerlijk. (*zucht*) Vond ik maar zo'n lotje.

FONS: (*zucht*) Had ik maar een rijke nonkel of tante.

ANDRE: Ik zou ook niet weten of ik verre familie heb die is uitgeweken naar Australië of Amerika... of wacht eens... ja, tante Justine.

IRMA: Daar hebt ge nooit wat over gezegd.

ANDRE: Ik heb ze ook maar gekend als kind. Toen ik kind was wil ik zeggen, niet zij. Ons moeder vertelde wel dikwijls over haar. Die ging met een cruise naar Australië. Niet ons moeder, maar die tante Justine. Ze heeft toen expres het schip gemist en ze is blijven hangen aan een vent daar in Australië.

EMMA: En nooit nog wat van gehoord?

ANDRE: Nog een paar jaar schreef ze brieven... hare vent was een soort jachtopziener... dus steenrijk zullen ze wel niet geworden zijn.

IRMA: Wij hadden ook een tante. Tante Emilie, de zuster van moeder. Trouwde met een buitenlander... ik weet niet meer van welke nationaliteit... en ze ging met hem mee.

FONS: En ook niet rijk geworden?

IRMA: Ik geloof het niet. Ze stuurde dikwijls brieven naar moeder maar altijd onvoldoende gefrankeerd en ons moeder moest dan bijbetalen of ze kreeg die brief niet.

EMMA: Dat zal dan ook niks zijn.

FONS: *(tot Eva)* Het zal een simpele trouwpartij worden, kindje.

EVA: Het belangrijkste is dat we mekaar graag zien.

STEVEN: Tot de dood ons scheidt.

IRMA: Maar daar moet ge wel een tijd mee wachten.

EMMA: Enfin, we kunnen toch ne keer dromen dat er zo ineens een kapitaal uit de lucht valt.

STEVEN: Ik maak al een lijstje met wat ik allemaal zou willen.

FONS: Ik liet mijn duivenkot dubbel zo groot maken.

ANDRE: Ik ook. Zelfs een met twee verdiepingen.

MARTA: Met twee verdiepen? Vergeet dan niet om er een ascenseur in te zetten.

MIKE: En een schotelantenne op het dak.

EVA: En een nooduitgang.

ANDRE: Wat zouden die duiven gelukkig zijn.

FONS: Die willen niet meer vliegen.

IRMA: *(zingt)* If a where a rich... woman...

ALLEMAAL: Diddeldiddeldiddeldom...

MARTA: Ja, wat we willen... en nooit zullen krijgen.

IRMA: Ge weet maar nooit. Kom, we klinken op een onverwacht geluk.

(Ze klinken.)

DOEK

TWEEDE BEDRIJF

(Als aanvang kan bij een nog gesloten doek het lied “k Zie zo gere mijn Duivenkot’ van Bobbejaan Schoepen gespeeld worden.)

(Als het doek op gaat dekt Irma de tafel voor het middageten. Diepe en platte borden, lepels, vorken, messen. Onderlegger. De radio speelt populaire liedjes die ze meezingt of neuriet.)

IRMA: Allee, we gaan weeral eten. Moeder de vrouw heeft weeral gekookt. En daarna weeral de afwas. En dan weeral kuisen. Weeral... weeral... weeral... Ach moeder, waarom leven wij? *(glimlacht)* Maar het leven is toch plezant met zo’n gekke vent die dol is op zijn duiven. Maar gelukkig ook op mij. En twee schatten van kinderen. *(ze neuriet of zingt nog even mee)* Steven gaat naar de universiteit. Die wil ingenieur worden. En ons Marta wil apothekeres worden, die wil volgend jaar ook naar de universiteit. Het kost geld, maar het is voor hun toekomst, zeg ik maar. En zolang we het kunnen, dan...

(De vaste telefoon rinkelt. Ze zet de radio veel zachter en neemt op.)

Hallo.... Ja, dat ben ik... wie? *(verbaasd)* WIE?!... Nee maar. Hoe is het mogelijk? Dat is jáááren geleden. We hadden het gisteren toevallig nog over u. Hoe is het met u?... WAT? Maar dat is toch geweldig... Echt waar? Maar kind toch, ik bedoel maar tante toch... innige deelname... Ja, dát bedoel ik natuurlijk... WAT?.... Gefeliciteerd. Ik bedoel natuurlijk gecondoleerd.... Oh, gefeliciteerd is beter? Waarom?... *(schrikt – verbaasd)* WAT?! Zoveel? Dat meent ge toch niet... maar kind toch, ik bedoel maar tante toch...

(André komt binnen.)

ANDRE: Zeg, wil ik je...

(Irma doet teken dat hij moet zwijgen. Hij gaat zitten.)

IRMA: En dan wilt ge... maar natuurlijk, kind, ik bedoel tante. Het is al zo lang geleden dat we mekaar nog gezien hebben, hé... Met open armen natuurlijk. We zullen heel blij zijn... Een hotel? Maar nee, geen hotel. Ge logeert hier, bij ons...

(André schrikt, staat recht, doet teken van nee. Ze wuift hem weg, doe teken om te zwijgen.)

Nee, helemaal geen probleem. Nee, André is ook in de wolken...

(Reactie van André.)

We verwachten u morgen. Tegen de middag? André komt u met plezier ophalen aan het vliegveld...

(Reactie van André.)

Wat is uw lievelingsgerecht?... Poutine? Hebt ge het over die Rus? ... Over een gerecht? Dat ken ik niet. Oh, ik verzin dan wel wat... Ja, tot morgen. Dikke kus. *(ze legt op, gaat zitten en staart wezenloos voor zich uit)*

ANDRE: *(nervus)* Zeg, wat is dat allemaal, Irma? Wie heeft u gezegd dat ik in de wolken ben en iemand wil ophalen aan het vliegveld? Ik denk er niet aan. En dan

hier logeren ook? Waar? Zetten we een tent onder mijn duivenkot? En wie is dat in vredesnaam?

IRMA: Dat was tante Emilie uit Canada.

(Steven komt binnen.)

STEVEN: Mijn brommer is binnen voor reparatie. Wat eten we?

IRMA: *(nog onder de indruk, starend)* Dat was tante Emilie.

STEVEN: Wie is tante Emilie?

ANDRE: Iemand in Canada. Meer weet ik ook niet. Een of andere tante. En uw moeder wil dat ik ze...

STEVEN: *(kijkt naar de tafel)* Oh. Wat eten we vanmiddag?

IRMA: *(nog wat afwezig)* Dat was tante Emilie.

ANDRE: Ja, Dat weten we nu al wel. Maar waarom zou die hier komen logeren? We hebben toch geen logeerkamer. En ik wil dat mens niet in huis.

STEVEN: Komt die hier logeren? We kennen ze niet eens.

(Marta komt binnen.)

MARTA: Hallo. Kunnen we eten? Mike neemt me daarna mee naar de kermis.

IRMA: *(starend)* Tante Emilie.

MARTA: Wat? Wie is tante Emilie?

STEVEN: Iemand die komt logeren heb ik begrepen.

MARTA: Oh ja? Waar? In de kelder?

ANDRE: Nee. In een tent onder mijn duivenkot.

MARTA: Maar we hebben toch geen tent.

STEVEN: Of in de boomhut? Die gebruiken we toch niet meer.

IRMA: *(staat recht, plechtig)* Tante Emilie is de zuster van moeder. Ze is naar Canada betrokken toen ze trouwde met die Canadees. Bill heette hij. Of Charles? Of Steve... ik ben zijn naam vergeten. Die is nu gestorven en tante Emilie komt terug naar hier.

ANDRE: *(boos)* Ze is welkom. Maar niet in dit huis. Over mijn lijk.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

